

[Korsgaard.]

Det er muligt, at den Forbrydelse, han har gjort sig skyldig i, fortjener en haard Behandling og en saa haard Behandling som den, han har faaet — og efter min Mening er den meget haard. Men saa maa alle andre ogsaa have den samme Behandling; for jeg skulde dog vel ikke tro, at det skulde blive Ret i dette Land, at hvad Smaamanden gør i Retning af Forbrydelse, skal takseres helt anderledes end, hvad en saakaldt velstillet Mand gør. Jeg vil jo ikke tro, at man selv med et demokratisk Syn paa Sagen vil kunne opretholde en saadan Fortolkning af de forskellige Menneskers retslige Stilling til Lovgivningen, og jeg gaar altsaa ud fra, at det, der her er sket, danner Forbilledet for, hvorledes man i Fremtiden vil behandle den Slags vel i Almindelighed syge Mennesker.

Samme Ret for alle! Det bliver dyrt for Staten. Internehistorien vil jo tage et umaadeligt Opsving. Efterhaanden som Degenerationen tager til — og det gør den paa det Omraade, det ved vi alle —, er der ingen Tvivl om, at der skal skaffes Plads til mange. Men jeg maa altsaa for mit Vedkommende hævde: Samme Ret for alle, ikke Forfølgelse af den ene paa en Maade, hvorpaa man ikke vilde forfølge en tilsvarende i mindre økonomiske Kaar.

Dernæst Tilfældet Skive Bank. Jeg maa sige, at jeg har saamænd ikke fulgt Begivenhederne saa forfærdelig nøje, men jeg har i Pressen — nu ved jeg jo meget vel, at hvad der staar i Pressen ikke altid er rigtigt — set den Teori fremsat, at enten maatte de paagældende Bankraadsmedlemmer, som altsaa var for Underretten, alle akkviescere ved den Dom, de fik, eller ogsaa maatte de alle for en højere Instans. Ogsaa dette synes mig at være et besynderligt Retsbegreb. Staten vil altsaa for saa vidt udøve en Tvang, idet den siger til dem, der mener, at de er bedømt for strengt: Ja, vil du tage Chancen for at faa en mildere Dom, saa maa dine medinteresserede ogsaa paatvinges Chancen for at faa en strengere Dom!

Det forekommer mig at være en slet moralsk Betragtning, der ligger bagved dette. Det forekommer mig ogsaa, at det viser, at de paagældende juridiske Embedsmænd, vel inklusive selve Ministeren, har overmaade ringe Begreb om, hvilken Ubehagelighed det kan være for et Menneske

som sigtet atter at skulle gennemgaa Retsforhandlingerne, saaledes som vi nu ved de en Gang praktiseres, idet vi alle ved, at ligegyldigt om de paagældende nu er skyldige eller uskyldige, bliver de, hvis de har den passende personlige Anseelse, paa passende Maade lavet til i Pressen, deres Rygte bliver i hvert Tilfælde skamferet saa meget som paa nogen Maade muligt.

Det forekommer mig altsaa besynderligt, at der, naar visse saadanne Bankraadsmedlemmer ved en Underinstans er frikendt, og man ikke under alle Omstændigheder vilde have appelleret, ogsaa skal appelleres for deres Vedkommende. Hvis det er sket, kalder jeg det meget beklageligt, og hvis det ikke er sket, haaber jeg, at der vil kunne fremsættes en Udtalelse om, at en Bevæggrund som den, der har været antydet i Bladene, ikke kan findes i dansk Retspraksis for Tiden.

Hermed forlader jeg Justitsministeren og har saa nogle faa Ord til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Det, det drejer sig om, er mindre væsentligt end de to Emner, jeg allerede har nævnt, idet Debatten om det for mig mere vigtige Spørgsmaal, Statsbanernes bedre økonomiske Drift, naturligvis hører hjemme ved Behandlingen af det Lovforslag, som fra konservativ Side er fremsat desangaaende.

Jeg maa imidlertid vende tilbage til det forretningsmæssigt set urigtige, at man opkræver Hurtigtogsbilletter selv for de korteste Strækninger. Statsbanerne har tilsyneladende endnu ikke paa langt nær lært at tage det Hensyn, som maa tages for at faa det størst mulige Publikum. Det er, som jeg ved tidligere Lejligheder har nævnt, ganske urimeligt, at dette at køre fra Slagelse til Korsør skal gøres dobbelt saa dyrt, naar man tager Hurtigtogsbillet, idet det er Faktum, at der altid er god Plads i Hurtigtogene. Selvfølgelig kunde man, hvis der ikke var Plads, tage den Reservation, at saa kunde de ikke komme med — det kunde de jo for den Sags Skyld heller ikke, naar de havde Hurtigtogsbillet. Jeg har nævnt det før, og jeg agter at nævne det nogle Gange, idet jeg gaar ud fra som givet, at det ikke foreløbig bliver ændret.

Saa er der et andet Spørgsmaal — jeg husker ikke, om jeg har nævnt det før —, med Hensyn til hvilket jeg nu haaber at